

Bouřka - Vondráčková, Helena

Bouřka, co teď zraje v oblacích, je naší podobná,
stěží oddálit se dá.

Ta bouřka v nás je skrytá.

Ruku máš, co mi nízko lítá pod kůží.

Mně se z ní hned blesky klikatí.

Cítím, vzduch je náhle řídký,

mám teď díky bouřce mžitky,

kvůli mžítům slétám na zem v závratích.

Teď já.

Hlína vpíjí vláhu puklinou,

než zas ji navrátí zpět bouřkám do mraků.

V naší bouřce toužím zahynout

každým ze tvých blesků, dotyků, zázraků.

A ústa jsou tak puklá, bezdeštná,

to, co bouřce bereš, bereš nám.

Tisíc ran v mé kůži není déšť.

Já jen -

já tě mám a cítím,

dřív než uhodím, ať svítím.

V stejných vteřinách nás bouřka prolíná.

Má nás.

Ta bouřka v nás je skrytá.

Ruku máš, co mi nízko lítá nad kůží.

Mně se z ní hned blesky klikatí.

Cítím, vzduch je náhle řídký,

mám teď díky bouřce mžitky,

kvůli bouřce svírám trávu v závratích.

Já, já